

første Del kan ansees for paalidelig, medens Slutningen, der skildrer Maaden, hvorpaa Bazaine undveg fra Fortet, med Rette har meget almindelig Tvivl. »Jeg havde i nogen Tid med Sorg seet,« sagde hun, »at min Mands Helbred svækkedes ved det sløvende og ensformige Liv i Fængslet. En Dag anraabte jeg ham derfor saagodtsom paa mine Knæ om Til-ladelse til, at jeg maatte reise til Paris for personlig at henvende mig til Marskalk Mac-Mahon. Han gav sit Samtykke dertil, men dog først efter at have gjort mange Vanskeligheder. Jeg tog altsaa til Paris, og hvad der da forefaldt, er blevet aldeles nøiagtig meddelt i Bladene. Marskalken modtog mig med stor Kulde. Jeg mindede ham om, at min Mand havde været hans Kammerat, hans Chef, og i toogfyrre-tyve Aar havde baaret den franske Uniform med Ære. Jeg sagde til ham, at han kunde lade ham skyde, hvis han vilde, men at han ikke havde Ret til at underkaste ham en moralsk Tortur i Resten af hans Liv. Min Svoger, der havde ledsaget mig til Marskalken, sluttede sine Bønner til mine og indfriede herved et høitideligt Løfte, som han havde givet sin af Sorg døde Kone, da hun laa paa sit Yderste i Cannes. Marskalk Mac-Mahon var ubønhørlig. Han indskrænkede sig til at sige, at han godt kunde forstaa vor Anmodning, men at han ikke var istand til at gjøre Noget for os; dog vilde han ikke betage os Haabet om, at det kunde blive anderledes. »Det er Gud alene, som giver os Haab,« svarede jeg, »og han negter Ingen det.« Jeg havde sagt til min Mand, at dersom jeg Intet kunde udrette hos Præsidenten, var det for vore Børns Skyld hans Pligt at bestemme sig til at undvige, og for at han kunde blive bekendt med Svaret, vare vi blevne enige om, at naar jeg skrev til ham, at jeg var tilfreds dermed, skulde det betyde, at jeg ikke havde udrettet Noget. For at kunne staae i hemmelig Forbindelse med min Mand, bar jeg mig ad paa følgende Maade: Jeg skrev med sympathetisk Blæk inde i Convoluten. Fængselsdirecteuren lod sig nøie med at skære Convoluten op, tage Brevet ud og læse det, hvorefter han lagde det ind i Convoluten for at levere det til min Mand. Denne behøvede da kun at varme Convoluten over et Lys for at see, hvad jeg havde skrevet. Jeg skrev altsaa til Marskalk Bazaine, at jeg vilde reise til Spa, for at vildlede Regeringen og hans Bevogtere, men kort efter begive mig til Genua, for at leie en lille Dampbaad, hvormed jeg vilde hente ham paa Øen Sainte-Marguerite. Jeg lod ham vide, at han skulde have Alt paa rede Haand, og holde nøie Udlig hver Aften fra den 30te Juli at regne, samt Klokkeren syv have sit Blik rettet paa Juanbugten. Naar han saae en lille Dampbaad, hvorfra der gjordes Signaler, saa vidste han, hvad det betød, og skulde forsøge paa at komme ud af sit Fængsel. Der var ikke forud blevet aftalt nogen bestemt Dag. Den lille Dampbaad skulde indfinde sig hver Aften, indtil Marskalken kunde komme ud til os. Efterat jeg havde sendt ham denne Underretning, tog jeg til Spa, hvor jeg traf min Neveu, Hr. de Rul, som jeg meddelte min Plan. Hr. de Rul er en ung Mand, hvis energiske Charakter jeg havde haft Leilighed til at lære at kjende. Han er formuende, afhænger ikke af Nogen, og hans Stilling satte ham saaledes istand til udsætte sig for Følgerne af et saadant Foretagende. Han samtykkede ogsaa i at hjælpe mig, men jeg modtog kun hans Bistand paa den udtrykkelige Betingelse, at vi vilde gjøre Alt selv, og at vi ikke engang skulde benytte en Matros til at roe den Jolle, i hvilken vi vilde hente Marskalken. Jeg ån-bragte nu mine Børn i et Hotel i Spa og reiste i Selskab med min Neveu til Genua. Her leiede vi en Dampbaad af Compagniet Peirano Danovaro. Prisen var 1000 Francs om Dagen, og vi havde udtrykkelig betinget os, at Skibet skulde staae til vor Raadighed Dag og Nat; navnlig maatte det ikke optage andre Passagerer end os. Løvedag Morgen den 8de August forlode vi Genuas Havn, efter at have tilbragt Natten ombord. Vi kom til Port-Maurice. Nogle af Compagniets Agenter tilbøede at ledsage os til Kirketaarnet, hvorfra man har en udmærket Udsigt. Det falder mig i dette Øieblik ind, at jeg paa en af Murene skrev mit Fornavn Josepha, hvormed jeg i Regelen undertegner mine Breve. Om Aftenen gik vi igjen ombord; Touren havde været meget anstrengende. Veiret havde allerede siden den foregaaende Dag været forfærdeligt. Søndag Morgen Klokkeren otte seilede vi til San-Remo. Vi vare begge To gyselig søsyge. Jeg for mit Vedkommende led i den Grad, at jeg maatte lade mig bringe ind paa Kysten, og da jeg kom dertil, følte jeg mig saa svag og mismodig, at jeg gav mig til at græde som et Barn. Jeg havde ikke spist Noget siden den foregaaende Dag, paa Grund af den forfærdelige Søsyge; det Eneste, som jeg havde kunnet nyde, bestod i nogle Stykker Is, som man fra Tid til anden havde stukket i Munden paa mig. Jeg blev

ført hen til Hotellet i San-Remo, hvor jeg gik til-sengs og kunde sove et Par Timer. Klokkeren tre om Eftermiddagen forlod jeg endelig igjen San-Remo tilligemed min Neveu. Vi vare fast bestemte paa at bringe vort Forehavende til Udførelse samme Aften. Det var en Søndag. Der var færre Fiskerbaade paa Havet end om Hverdagene, og vi havde derfor større Udsigt til ikke at tildrage os Opmærksomhed. Klokkeren syv befandt vi os i Juanbugten. Man maa ikke glemme, at Capitainen paa vor Dampbaad var aldeles uvidende om, hvad vi havde for. Jeg sagde til ham, som om jeg kun fortalte ham en ganske ligegyldig Omstændighed, at vi vare et nygift Par og havde tilbragt Vinteren i Cannes. Jeg viste ham endogsaa paa Lykke og Fromme en Villa ved Kysten og sagde: »See, der var det, vi boede!« Jeg tilføiede, at vi vilde hente en gammel Tjener og maaskee til-lige en Kokkepige. I dette Øiemed bad jeg ham om at forsyne mine Papirer med en Paategning om, at vi medførte to Tjenestefolk, og for ikke at give Anledning til nogen Mistanke, sagde jeg til ham, at vi nu agtede at tage til Nizza. Da dette var bragt i Orden, bade vi Capitainen om at overlade os Skibsbaaden og to Matroser. De roede os ind til Kysten, hvor de lagde til lidt foran Pynten Croizette ved Cannes. Vi forlode dem paa et Sted, som jeg godt kan huske paa Grund af den lille Trappe, ad hvilken man stiger i Land. Det var os meget om at gjøre at blive de to Matroser kvit, for at vi, i Overensstemmelse med vor Beslutning, ikke skulde compromittere Nogen. Vi lagde dog ikke særdeles stor Vægt paa at faae en anden Baad, og sagde til hinanden: »Dersom det er absolut nødvendigt, ville vi betjene os af de Folk der!« Vi gik langsmed Kysten, medens vi spurgte os for om Veien, da Egen var os ganske ubekjendt. Underveis fik vi Øie paa en Kone, som stod i en Have. »Min gode Kone,« raabte jeg til hende, »kan De leie os en Baad?« Hun svarede os, at hun nok havde en Baad, men ikke vilde overlade den til os. Længere henne traf vi en Mand, hvem vi gjorde det samme Spørgsmaal, og han svarede: »Ja, men paa den Betingelse, at De tager en Sømand med Dem.« Hermed kunde vi ikke være tilfredse. Vi søgte at tale ham tilrette og sagde til ham, at vi vilde holde os i Nærheden af Kysten og godt forstode at manoevrere med en Baad. Han vedblev imidlertid at sige Nei. Tilslidst trak jeg en Louisdor op af min Lomme og bad ham om at skaffe mig den byttet. Saasart han var borte, sprang vi ned i Baaden og søgte at komme bort hurtigst mulig, uden at vente paa hans Til-ladelse. Rul gav sig til at roe med Ryggen vendt imod Fortet paa Sainte-Marguerite, og jeg sad lige-overfor ham. Min Neveu forstod sig ikke synderlig paa at roe, og jeg har ikke mindste Begreb derom. Efter et Øieblis Forløb gik Baaden i en helt forkert Retning, fordi mine Aarer arbeidede imod hans, og vi havde den største Møie med igjen at faae Forstevnen rettet imod Fortet. Rul sagde til mig, at jeg kun skulde bruge den ene Aare, saa vilde det bedre lykkes mig at hjælpe ham. Vi kom ud for Øen; der var Lys i det lille Hus nede ved Fortet ...»

Her ender det første Afsnit af Fru Bazaines Beretning. Hendes Skildring af selve Undvigelsen stemmer ganske med, hvad Bladene have berettet og hvad Bazaine selv har erklæret; men der er næsten Ingen, som fæster Lid dertil. Det ansees for aldeles umuligt, at Bazaine kan have klattret ned fra Fængslet paa en Tovstige i en Dybde af 80 Fod, og at Fru Bazaine kan have ventet paa ham nedenfor i Brændingerne i den lille Baad. Hele denne Skildring betragtes som et velment, men ganske mislykket Forsøg paa at dække de Personer i Fortet, som have hjulpet Bazaine ud af Fængslet. Undersøgelsen er endnu ikke endt, men der skal allerede være tilveiebragt Beviser for, at Bazaine har lukket sig ud med en Nøgle, som en af Opsynsmændene havde givet ham. Den Rolle, som Fru Bazaine har spillet ved Undvigelsen, bliver imidlertid ikke derfor mindre betydningsfuld, og Bazaine har hende at takke for, at der findes et lyst Punkt i denne Undvigelse, som iøvrigt har vakt almindelig Uvillie.

Den elegante Fremmede.

(Efter Miss E. Braddons engelske Original.)

For tredive Aar siden gik der endnu Postvogne mellem London og Lowminster, og i det tidlige Foraar, i den varme, klare Sommertid, saavelsom i de taagede Efteraars- og korte, mørke Vinterdage lød Posthornets Klang og Hjulenes Rumlen muntert igjen-nem den stille, landlige Gade, hvor Husenes øverste Stokværk ragede frem over det smalle Fortog, og

hvor der fandtes flere steile Tage, smalle, spidse Gavl og smaa Vinduesrunder end i nogen anden By i Midlandshire. Den nyere Tids Bygmestere havde endnu ikke tilintetgjort det antike Anstrøg, som var fremherskende i High-Street og som harmonerede saa vel med det gamle gothiske Kors paa Torvet og Domkirkens høitidelige Dunkelhed. Denne, en gammel Bygning i ædel Stil, laa lidt udenfor Byen og var omgivet af et halvt Dousin brøstfældige Vaanings-huse med sælsomt anlagte Haver, som vare afsluttede fra Ydreverdenen ved Mure, der vare saa massivt byggede, at Stenene i deres mange Skraapiller kunde have været tilstrækkelige til at bygge en hel Række nymodens Huse. De ovenfor omtalte Huse vare meget rummelige og bleve for Størsteparten beboede af Stedets Geistlige, hvis rolige Tilværelse hovedsagelig svandt hen under den gamle Domkirkes Hvælvinger, og som af de beskedne Borgere bleve ansete for et høiere Slags Væsener. I det Hele taget var Lowminster en hyggelig, venlig Plet, og paa den trætte Reisende, som kom did fra en stor Byes Trængsel og Uro, maatte den søvndyssende Stilhed i den gamle By omtrent have samme velgjørende Indflydelse som en frisk Luftning fra Havet paa Vandringsmanden i en sandet Ørk. Paa den anden Side af Byen laae frodige Enge, gennem hvilke en Aa bugtede sig i mange Krumninger, og snevre Hulveie, hvor Hybenrosen og Caprifolien blomstrede yppigt i de høie Hegn i Sommertiden. Hist og her viste pludselig en gammel Bondegaard, overgroet med Vedbend, eller en Vandmølle med Møllerens hyggelige Hjem liggende lunt ved Siden af, sig pludselig for Touristens Blik og opfyldte ham med den Følelse, at Livet maatte være lykkeligt og fredeligt i denne Afkrog, og at Tiden maatte henglide roligt under Accompagnement af Vandets Rislen og Kirkeklokkernes fjerne Lyd, lig et Digt, der er sat i høitidsfuld Musik.

Næsten umiddelbart udenfor Byen, bag Domkirken og ved Enden af en snever Hulveie, der netop var bred nok til en af de store Møllevoerne, men hvor to almindelige Vogne ikke kunde komme forbi hinanden uden at beskadige Hegnet, laa en Vandmølle. Møllerens Navn var John Baxter og hans Hjem et af de hyggeligste omkring Lowminster, en lav, hvid Bindingsværks-Bygning, med massive, sortmalede Bjælker. Roser og Caprifolier slyngede sig op ad Taget, næsten helt op til Skorstenene. Den af Jasminer og Clematis dannede Portal førte lige ind i den lille Dagligstue med dens lave Vinduer, bag hvis smaa Ruder Blomsterne syntes at trives vel.

Tæt forbi denne fredelige Bolig flød Aaen, der her var dyb og bred, næsten som en lille Flod, i hvilken det store Møllehjul langsomt dreiede sig rundt med en knirkende Lyd i de stille Sommermorgener. Længere henne i Engene, gennem hvilke Aaen slyngede sig, var den bekjendt for sin Rigdom paa Ørred, og Mr. Baxter pleiede ofte at udleie et Par smaa Værelser til en eller anden Tilreisende, som kom til Egnen for at fiske. Der var mere Plads i Huset end Mølleren og hans to Døttre behøvede, og han var ikke saa velstaaende, at han jo med Glæde greb en saadan Leilighed til at forøge sine Indtægter.

En smuk Morgen ved Midsommertid for mere end tredive Aar siden, kom en Herre med sin Medestang over Skulderen til Møllerens Hus og bad om at maatte tage de Værelser i Øiesyn, som man havde sagt ham vare at faae tilleie der. Det var en varm, lummer Dag og han traf Mary Baxter, Møllerens yngste Datter, staaende ved Havelaagen, medens hun med sine smukke blaae Øine saae drømmende hen over Engene.

Da den Fremmede nærmede sig, saae hun op med et straalende, overrasket Blik, og han tænkte ved sig selv, at han aldrig havde seet et smukkere Ansigt.

»Dette er Mr. Baxters Hus, ikke sandt?« sagde han.

»Jo, Sir, min Faders Navn er Baxter. Ønsker De at tale med ham?«

»Man sagde mig henne paa Posthuset, at jeg kunde faae Logis her. Jeg er tagen herved til Lowminster paa et Par Uger for at fiske og for at nyde Landluften — mest dog for det Sidste; thi jeg har været meget syg.«

Mary Baxter kastede et medlidende Blik paa den Fremmede, idet hun tilbød at vise ham Værelserne. Han var meget smuk — den smukkeste Mand, hun nogensinde havde seet; men hans indfaldne Kinder og sorte Øine forekom hende at have et melancholsk Udtryk, lig en Mands, med hvem Livet har faret ilde. Han stod ikke mere i sin første Ungdom; han kunde vel være femogtredive Aar gammel og havde et træt Udseende, som om han havde overlevet Ungdommens Forhaabninger og Glæder og ikke havde Noget at vente af Fremtiden.

»Ja, det er godt, jeg er tilfreds med Værelserne,« sagde han adspredt, og spurgte derpaa med